

Od autorky *Poslední měsíční
dívky*

Kouzlo všité do šatů

Barbara Davisová

Pomocí jehly a nitě přináší nevěstám šťastné konce.
Dočká se ho i ona?

Soline Rousselová je expertkou na šťastné konce. Její rodina v Paříži už po mnoho generací provozuje exkluzivní svatební salon, kde se do šatů všívají kouzla. Nevěstu, která se vdává v šatech od Rousselových, čeká spokojené manželství. Když však Paříž postihne válka, Solinin svět se ocitá v troskách. Uloží tak čarovné vzpomínky do krabic, odhodlaná navždy zapomenout.

O desítky let později se žena jménem Rory Grantová snaží vyrovnat s ranami osudu. Rozhodne se naplnit svůj sen a otevřít si galerii – čirou náhodou právě v domě, který patří Soline. V něm nalézá krabici s nikdy nenošenými svatebními šaty. Poté co poklady vrátí právoplatné majitelce, se mezi oběma ženami rozvine překvapivé přátelství.

Rory i Soline začnou ve svém životě nacházet nečekané paralely. Je zřejmé, že jejich setkání není náhoda a že Rory může najít klíč k nápravě křivdy, která před čtyřiceti lety otrásla Solininým životem. Vydávají se na společnou cestu poháněny touhou zahojit staré rány – a možná i špetkou magie.

„Strhující román, magicky spletený z vláken smutku, překvapení a štěstí, přesně jako svatební šaty od tkalkyně kouzel.“

– Historical Novel Society

„Díky detailním popisům jsem měla pocit, jako bych místa v knize už někdy navštívila. Jsem vděčná, že jsem mohla strávit čas s hlavními hrdinkami v kouzelné atmosféře tohoto románu.“

– čtenářská recenze, Amazon

Kouzlo všité do šatů

Barbara Davisová

Kouzlo všité do šatů

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Keeper of Happy Endings © 2021 by Barbara Davis

Published by Lake Union Publishing, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement

originating with Amazon Publishing, www.apub.com,

in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Diana Rykrová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-700-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-699-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-205-9 (print)

*Tuto knihu věnuji
milionům zdravotníků po celém světě,
kteří riskovali svou osobní bezpečnost
v rámci péče o naše nejbližší v roce 2020
i poté – každý z nich je pro mě hrdinou.*

*Na světě je mnoho druhů hrdinů,
a téměř žádný z nich nikdy
nebude mít na hrudi připnuto nic blyštivého.*

*- Soline Rousselová,
strážkyně šťastných konců*

*My všichni jsme vyvolení služebníci
Božské Matky,
následníci nejstaršího rodu,
povolání šířit lásku a skutečné štěstí.
Jen my můžeme spřádat kouzla...
na tkalcovském stavu života.*

*- Esmée Rousselová,
tkalkyně kouzel*

POZNÁMKA AUTORKY

Ačkoliv se v této knize vyskytují konkrétní historické události, jedná se o zcela fiktivní příběh. Jména, postavy, organizace, události, data a jakékoliv děje jsou produktem mé fantazie nebo jsou použity zcela fiktivně a náhodně.

PROLOG

SOLINE

*Víra je esenciální ingrediencí.
Kdo ztratí víru v la magie, ztratil vše.*

– Esmée Rousselová, tkalkyně kouzel

13. září 1976, Boston

Odjakživa jsem těžce nesla jakékoliv konce. Poslední tóny písně postupně se vytrácející do ticha. Zatahující se oponu po skončení divadelní hry. Poslední sněhovou vločku. Loučení.

Tolik konců. Tolik loučení.

Dnes už se všechny zdají být tak dávné, tak vzdálené, i přesto se mě jejich hromadná syrovost stále bytostně dotýká. Myslím, že jsem dneska měla příliš mnoho vína. Jsem kvůli němu mrzutější než obvykle. Nebo už mám za sebou prostě jen příliš mnoho života, příliš mnoho smutku – příliš mnoho ran na duši. Navzdory tomu se k nim cítím být zvláštním způsobem přitahovaná, má soukromá mapa jizev, která nevede ani nazpátek, ani vpřed.

Snesla jsem krabici ze šatny zase dolů a položila ji na postel. Fyzicky není nijak těžká, ale vzpomínky uložené uvnitř v sobě ukrývají úplně jiný druh tíhy – takové, která člověku okupuje srdce.

Krabice je vyhotovená ze silné šedé lepenky, v rozích opatřená kovovými násadkami, kterými je provlečená těžká šňůra sloužící jako rukojeť. Když nadzvednu víko a postupně odkrývám jednotlivé vrstvy zmačkaného papíru, abych spatřila šaty uložené uvnitř, automaticky

zalapám po dechu. Dlouhá léta se na nich podepsala – stejně jako na mně. Uvnitř je i svazek dopisů – většinou ve francouzštině, některé jsou anglicky – převázaný dlouhou hedvábnou stuhou. Později se do nich začtu. Dělavám to po večerech, jako je tento, poměrně často, abych nějak zaplnila prázdná místa ve svém životě, která se všude kolem mě roztahují do prostoru jako nekonečné stíny. Jednotlivé sekvence mého rituálu mají své přesné pořadí, které nikdy neměním. Když toho bylo zničeno tolik – tolik ztracených věcí, tolik vytrhaných kořenů –, musí člověk hledat útěchu alespoň v podobných rituálech. Byť jakkoliv smutných.

Vytáhnou šaty ven a přitisknu si je k sobě jako malé miminko nebo slib plný naděje – příliš blízko a možná příliš intenzivně. Přistoupím k zrcadlu a na malý, téměř nepatrný moment ji vidím před sebou – dívku, kterou jsem byla předtím, než Hitler obsadil Paříž, plnou naděje a naivních snů. Okamžitě ale zmizí. Její místo zastoupí žena, kterou jsem se mezitím stala. Vyčerpaná a osamělá. Bez tužeb. Beze snů. Sklopím pohled zpátky na krabici, na hnědé kožené pouzdro ležící na jejím dně, a srdce mi přitom několikrát bolestně nadskočí, když si vzpomenu, jak jsem ho viděla poprvé. *Chci, aby sis vzala tohle*, řekl a vložil mi ho do ruky to ráno, kdy jsme se viděli naposled.

Jako už tolikrát pouzdro znovu rozepnu, přejeďu prsty po hřebenu z želvoviny, lžící na boty ve stejném stylu, štětce na holení a břitvě. Tak osobní věci. A on je dal mně. Vyndám lahvičku z broušeného skla – dávno prázdnou – a odšroubuju uzávěr, abych mohla toužebně nasát tu jasnou, čistou vůni, kterou jsem si vryla do paměti. Směsice mořské vody a kůry z čerstvých limetek.

Anson.

Bohužel, už mi po něm nezbyla jediná stopa. Posledních třicet let jsem do té prázdné lahvičky tolikrát strčila nos, abych se utěšila poslední a jedinou připomínkou, která mi po něm zbyla – jeho vůní. A teď už je pryč i ona.

Čekám na slzy, ale žádné nepřichází. Myslím, že i tahle studna už vyschla. A možná je to tak dobře. Vrátilm lahvičku zpátky do pouzdra a zavřu ho. Pohledem se vrátím k balíku dopisů, které jsou obvykle

posledním krokem mého malého smutného rituálu. Dnes večer je číst nebude. Dokonce si myslím, že už je nebude číst nikdy.

Je na čase nechat věci odejít. Nechat to *všechno* odejít.

Pouzdro se sadou na holení vložím zpátky do krabice, šaty složím a s rukávy opatrně položenými podél živůtku je naaranžuju navrch – podobným způsobem se ukládají mrtvá těla do rakve. To by odpovídalo. Ještě naposled dlaní zlehka přejeďu po látce, potom vše přikryju zmačkanými papíry a přiklopím krabici víkem.

Adieu, Anson, mon amour. C'est la fin.

1.

RORY

26. května 1985, Boston

Vážně už byla neděle? Nemohla tomu uvěřit.

Rory jediným zmáčknutím automaticky odložila budík, plácla sebou zpátky do polštáře a přála si jediné: aby mohla další den prostě a jednoduše přeskočit. Jenže o pět minut později budík zařinčel znovu. Znamenalo to, že se znovu překulil další týden, rozplynul se v nekonečných večerech plných rychlého občerstvení a černobílých filmů se šťastnými životy druhých lidí a jejich soukromými happy-endy.

Když ze sebe odhodila peřinu a prudce se posadila, z postele na zem spadla knížka v měkké paperbackové vazbě. *Růže v zimě* Kathleen Woodiwissové, kterou dočetla v noci zhruba kolem čtvrté hodiny ráno. Upřeně hleděla na ledabyle rozevřené stránky knihy ležící u jejích nohou jako spadlé ptáče. Romantické romány nikdy nepovažovala za svůj šálek kávy. Nyní je celou svou bytostí hltala a nemohla se jich dostatečně nabažit – byla to taková její sladká neřest, která ji zvláštním způsobem zahanbovala, podobně jako třeba hráče automatů nebo notorické diváky porna jejich temná závislost.

Sebrala román ze země a rychle ho nacpala do proutěného koše plného obdobných titulů, které čekaly na odvoz do charity. Další po-

dobná krabice stála u vchodových dveří a třetí čekala v kufru jejího auta. *Fast food pro mozek*, takto hanlivě je označovala její matka. Jenže ona už pomalu stáčela pohled ke štosu nových, zatím nepřečtených titulů na nočním stolku. Ten večer na ni netrpělivě čekalo nejnovější dílo Johanny Lindseyové.

Začala se prohrabovat hromadou neotevřené pošty na stolku vedle postele – mezi nepřečtenými dopisy se mimo jiné nacházel katalog kurzů magisterského programu, kterému se za každou cenu snažila vyhnout – a konečně našla ztracené zlatostříbrné Rolexky, které jí matka darovala, když úspěšně dokončila bakaláře. Jak se dalo čekat, přestaly fungovat, datum na displeji bylo tři dny staré. Znovu ho nastavila, zapnula si hodinky kolem zápěstí a začala uvažovat o šálku silné černé kávy. Rozhodně nehodlala absolvovat dnešek bez kofeinu.

V kuchyni na ni okamžitě začal doléhat pocit bezmoci a zoufalství; dřez byl přeplněný špinavým nádobím, s odpadkovým košem to nebylo o mnoho lepší a na kuchyňské lince se povalovaly zbytky včerejší donášky z *Eastern Paradise*. Samozřejmě, že chtěla po večěři uklidit, jenže pak v televizi začali dávat *Vzajetí minulosti* a ona se prostě nebyla schopná odtrhnout od obrazovky, dokud se Greer Garsonová a Ronald Colman neusmířili. Když konečně přestala bulet, neměla už na úklid kuchyně ani pomyšlení. A teď pro změnu rozhodně neměla čas, pokud chtěla do jedenácti stihnout cestu přes celé město.

Zatímco si nalávala hrnek, zvažovala, jestli to nemá raději telefonicky zrušit – odvolala by se na bolest v krku, migrénu nebo otravu jídlem –, jenže ve stejném měsíci se na to vykašlala už dvakrát, což znamenalo, že tentokrát se tomu opravdu nevyhne.

Ve sprše se v duchu připravovala na palbu, o níž s jistotou věděla, že přijde: otázky ohledně jejího studia, koníčků, plánů do budoucnosti. Otázky se neustále opakovaly a bylo stále těžší a těžší předstírat, že ji něco z toho skutečně zajímá. Pravdou totiž bylo, že neměla žádné zájmy, které by stály za řeč, představa, že by se měla vrátit do školy, ji děsila a o jakýchkoliv plánech do budoucnosti regulérně pochybovala. I přesto věděla, že znovu nasadí výraz hodné holky a bude říkat správné věci, protože něco takového se od ní očekávalo. Především

proto, že alternativa číslo dvě – tedy hluboký ponor do černé díry, která se stala jejím životem – byla jednoduše příliš vyčerpávající, než aby se jí mohla dlouhodobě věnovat.

Zatímco se snažila co nejefektivněji vysušit vlasy ručníkem, vběhla zpátky do ložnice a odolávala pokušení znovu se nechat vtáhnout do dávno započatého rituálu, během něhož pokaždé začínala ráno jedním nebo dvěma dopisy od Huxe. Tentokrát ale opravdu neměla čas. Stejně ale neodolala, a dřív než se stihla ovládnout, přistihla se, jak otevírá spodní zásuvku stolku a vyndává z ní pečlivě ukrytou krabičku. Třiačtyřicet obálek nadepsaných jeho tenoulinkým rozverným písmem – záchranné lano, které ji k němu poutalo a drželo ji nad propastí.

První z nich dorazil do její poštovní schránky snad jen pět hodin potom, co odletěl z Loganu. Poslal ho noční expresní poštou, aby měl jistotu, že dorazí ve správný den. Další napsal během čekání na odbavení a další v letadle. Nejdřív dopisy chodily téměř každý den, poté se doručování normalizovalo na jeden až dva týdne, a nakonec přestaly chodit úplně.

Zadávala se na fotografii na nočním stolku pořízenou na mysu víkend potom, co ji požádal o ruku. Dr. Matthew Edward Huxley – pro všechny své známé jednoduše Hux. Chyběla jí jeho tvář, jeho smích, jeho přihlouplé vtípky a falešný zpěv, jeho láska k veškerým nepodstatným drobnostem a maličkostem, jeho dokonalá míchaná vajíčka.

Poznali se na jedné charitativní akci u příležitosti otevření jednotky intenzivní péče pro novorozence v Tuftsově nemocnici. Z jeho úsměvu se jí podlamovala kolena, finální verdikt však padl teprve, až když poznala jeho skutečnou osobnost, která se za tím okouzlujícím úsměvem skrývala.

Jako dítě dvou speciálních pedagogů už v dětství pochopil hodnotu služby lidem. Jenže během prvního ročníku na Severokarolínské univerzitě v Chapel Hill se auto jeho rodičů čelně srazilo s protijedoucím nákladákem, který v plné rychlosti přeskočil středový pruh dálnice I-40. Hux hned po pohřbu ze školy odešel, zahořklý a bez

jakéhokoliv smyslu pro budoucnost, a léto strávil na Outer Banks, kde si hrál na plážového povaleče s partou surfařů a otupoval bolest Captainem Morganem.

Nakonec se ale dal dohromady, vrátil se na univerzitu a pokračoval ve studiu medicíny. Chtěl se specializovat jako internista, ale po kolečku na pediatrickém oddělení změnil plány. Když jeho praktikantská stáž skončila, přihlásil se k Lékařům bez hranic, aby se mohl zapojit do pomoci dětem v Jižním Súdánu – a uctít památku svých rodičů.

Přesně to na něm milovala ze všeho nejvíc. Jeho životní příběh nepatřil zrovna k nejšťastnějším; pro Matthewa Huxleyho neexistovaly svěrenecké fondy nebo víkendy ve venkovských mládežnických klubech. Prošel si mnoha těžkostmi – během nichž si sáhl na dno, byl přinucen doslova se dotknout vlastního nezničitelného jádra a obrnit se vůči nepříznivým vlivům zvenčí –, našel ale oporu sám v sobě a dokázal se vrátit na svou cestu. Loučení s ním tehdy nesla velice těžce, ale byla pyšná na jeho zapálení pro tak bohulibou činnost. I tak pro ni čtení jeho dopisů představovalo bolestnou výzvu.

V jednom z nich se přiznal, že začal kouřit. *Všichni tady hulí jako fabrika. Možná proto, aby se jim netřásly ruce. Jsme všichni k smrti unavení.* V dalším dopise se zase zmiňoval o novinářce Terese, která na místě připravovala reportáž pro BBC a udržovala ho ve spojení s vnějším světem. Někdy psal i o práci samotné, o nekonečných hodinách v provizorních ordinacích, o zmrzačených, osiřelých, k smrti vyděšených dětech. Bylo to celé mnohem horší, než si kdy představoval, stával se díky tomu ale lepším lékařem – silnějším a současně soucitnějším.

Pracovní tempo, které se od něj vyžadovalo, bylo vyčerpávající, emocionální trauma do slov na papíře v podstatě nepřenositelné. *V USA jsme tak rozmazlení. Absolutně nedovedeme pochopit rozsah bezpráví a barbarství, té šílené nouze existující na jiných místech světa, která člověku rve srdce a vnitřnosti z těla. Tristní nedostatek základní lidskosti. To, co to tady děláme – já a všichni ostatní –, to je jen kapka v moři, když se člověk rozhlédne kolem sebe.*

To byla jeho poslední slova.

Uběhl týden, dva, tři bez odpovědi na její poslední dopis. Až jednoho dne ve vysílání stanice NPR zaslechla skutečný důvod jeho mlčení. Zpravodajská služba USA potvrdila, že ozbrojená skupina povstalců během ranního nájezdu v Jižním Súdánu unesla tři civilisty – amerického lékaře, zdravotní sestru z Nového Zélandu a britskou novinářku pracující pro BBC a magazín *World*.

Po pár dnech měla definitivně potvrzené to, co stejně už dávno věděla – že tím uneseným americkým lékařem byl Hux –, jenže neexistovaly absolutně žádné stopy. Žádný ze svědků nedokázal popsat odjíždějící kamion. Nikdo neuměl popsat muže, kteří oběti pod pohrůzkou střelby násilně odvedli z kliniky. Ani se nikdo k činu nepřihlásil, což se obvykle dělo během prvních osmačtyřiceti hodin po únosu. Nic. Prostě a jednoduše zmizeli.

Uběhlo dalších pět měsíců a ona pořád čekala. Podle Ministerstva zahraničí byly v pátrání nasazeny a využity veškeré možné prostředky a byla důkladně prověřena každá stopa – tedy, ne že by jich bylo mnoho. Zhruba před osmi týdny provedli v Libyi noční razii v opuštěné chatrči poté, co někdo nahlásil, že tam viděl ženu, která odpovídala popisu pohřešované novinářky. Jenže dřív, než se tam dostali, byla chatrč kompletně vyprázdněná a její předchozí obyvatelé dávno pryč.

Podle oficiálního stanoviska Ministerstvo zahraničí *pokračovalo ve spolupráci s nejrůznějšími humanitárními organizacemi, které se všechny pohřešované i nadále snažily vypátrat, aby mohly následně zajistit jejich bezpečný návrat do vlasti*, jenže skutečnost byla trochu jiná: veškeré informace byly vyčerpány, vyhlídky na jakýkoliv pozitivní výsledek se tím stále zmenšovaly a jediné, co skutečně přibývalo, byly pochybnosti.

Rory upřeně hleděla na krabici s dopisy. Netoužila po ničem jiném než jeden nebo dva vytáhnout a schoulit se s nimi do postele, jenže teď už musela jít. Nečekala ji vlastně jen jedna povinnost, nýbrž hned dvě, pokud měla v plánu dodržet slib Lisette, že se s ní odpoledne potká v *Sugar Kisses*.

O dvacet minut později popadla kabelku a klíče a ještě jednou zkontrolovala svůj odraz v zrcadle. Dlouhé a volné bílé kalhoty, hed-

vábná halenka bledě broskvové barvy bez rukávů s knoflíky od krku až po pas. Stále ještě vlhké vlasy stažené do ležérního culíku. Jediná vrstva řasenky, jemný povlak lesku na rtech a jednoduché diamantové náušnice. Do matčina absolutně nezbytného standardu to mělo daleko – ovšem, co nemělo?